

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év szeptember hó 23. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 24.B.391/2015/14. számú ítéletét megváltoztatja.

A testi épség elleni bűncselekményt az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdése és (6) bekezdés I. fordulata szerinti testi sértés büntette kísérletének minősíti.

A szabadságvesztés tartamát 4 (négy) év 6 (hat) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A vádlottal szemben 10.000 forint erejéig vagyonekmozgást is elrendel.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott személyi okmányának száma: E.

A szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által 2016. június 5. napjától 2016. június 6. napjáig őrizetben töltött időt.

A vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 10.000,- (tízezer) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. november 3. napján kihirdetett 24.B.391/2015/14. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kifosztás büntetében [1978. évi IV. törvény 322.§ (1) bekezdés b) pont] és testi sértés büntetében [1978. évi IV. törvény 170.§ (1) és (2) bekezdés]. Ezért - mint különös visszaesőt, halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész - három nap fenntartását követően - a vádlott terhére, anyagi jogszabálysértés miatt, súlyosítás érdekében, míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés céljából jelentett be fellebbezést.

Az ügyész fellebbezésének írásbeli indokolásában a testi sértés minősítését támadta.

Utalva a törvényszék jogi okfejtésére, kiemelte, hogy a vádlotti tudattartalmat a törvényszék nem, illetve nem a megfelelő gondossággal vizsgálta. E körben a vádlott és a sértett közötti kor-, egészségi állapot és testalkatbeli különbségnek, a sértett testtájéknak, az okozott számos sérülésnek és az erőbehatás nagyságának, végül pedig a vádlott cselekmény utáni magatartásának tulajdonított nagyobb jelentőséget.

Kiemelte, hogy a 37 éves, egészséges, jó fizikai állapotban lévő vádlott bántalmazta az egyedül közlekedni alig képes, mentálisan is súlyosan leépült, nála jóval idősebb, 76 éves sértettet; a fejét célozva, ott 16 rendbeli sérülést okozva, melyek közül legalább 2-3 nagy erejű erőbehatásra keletkezett. Közömbösséget tanúsított az erősen vérző sértett iránt, őt magára hagyta, és a helyszín közelében jelen volt tanúl-nek is akként számolt be a történetekről, hogy valakit megölt. Erre figyelemmel a vádlott tisztában volt az életveszélyes állapot esetleges bekövetkeztével, és aziránt közömbös maradt, azaz az életveszélyt okozó testi sértés kísérletért tartozik felelősséggel.

Kifogásolta, hogy a törvényszék elutasította az ügyészségnek az orvosszakértő megidézésére irányuló indítványát, mert a szakértő tárgyalási meghallgatása útján tisztázható lett volna az elsőfokú bíróság azon - meglátása szerint minden ténybeli alapot nélkülöző - megállapítása, miszerint a vádlott a sértettet csak pusztán kézzel bántalmazta volna, és e bántalmazás valóban rövid időintervallumot ölelt volna fel. A szakértő azon véleményét is mélyebben kellett volna vizsgálni, hogy a közvetett életveszélyes állapot elmaradásának mi volt az oka.

Mindezek alapján a testi sértés minősítése helyesen az 1978. évi IV. törvény 170.§ (6) bekezdése szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntetékének a kísérlete.

A büntetés kiszabása körében a minősítés módosítása miatt, és a halmazati középértékre vonatkozó szabályok értelmében a törvényszék által kiszabott joghátrány súlyosítása is indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1257/2015/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Kifejtett indokai szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával lefolytatott eljárása eredményeképpen hibamentes tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségét is teljesítette, számot adva arról, hogy a tényállást a vádlott azon állításával szemben, mely szerint a történetekre ittassága miatt nem emlékszik, miért főként az orvos szakértői véleményre és a tanúk vallomására alapította.

Mivel a védelmi felmentést célzó fellebbezések a bizonyítékok törvényes mérlegelését támadják, az a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

A törvényszék tehát okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, de a testi épség elleni bűncselekmény jogi minősítése nem törvényes.

Az ügyészi fellebbezéssel azonos tartalommal utalt a vádlott és a sértett jelentős erőnléti különbségére, amely miatt a vádlott durva támadása ellen a sértettnek védekezésre esélye sem volt. A vádlott legalább 16 rendbeli, kizárólag a fejét ért sérülést okozott a sértettnek, ezek legkevesebb 8-10 rendbeli direkt, tompa erőbehatás eredményeként jöttek létre, és közülük legalább 2-3 nagy erejű volt. A vádlott ezt követően tanúsított, közömbös magatartása is lényeges, az, hogy a sértettet magára hagyta, és másnak úgy számolt be a történetekről, hogy valakit „megölt”.

Minderre figyelemmel álláspontja szerint alappal lehet következtetni arra, hogy a vádlott a bűncselekmény lehetséges eredményével, az életveszélyes állapot esetleges bekövetkezésével tisztában volt, annak reális lehetősége is fennállt, ezért a vádlott cselekménye az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdése és az (5) (!) bekezdés I. fordulata szerinti *életveszélyt okozó testi sértés* büntetnének a kísérleteként minősül.

A törvényszék a súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel, de azokat nem értékelte kellő súllyal. A különös visszaesőkre, a halmazatra és a középértékre vonatkozó szabályok alapján a szabadságvesztés jelentős súlyosítása indokolt.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a törvényszék ítéletét a jogi minősítés tekintetében a fentiek szerint változtassa meg, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartamát emelje fel, egyebekben pedig az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő a fellebbezését változatlan tartalommal tartotta fenn. Hangsúlyozta, hogy a felmentés tekintetében a reá irányadó előírások szerint osztani kell védenccé álláspontját. E körben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ért egyet annyiban, hogy mérlegeléssel szükséges meghozni a döntést az ügyben, és ennek eredményeképpen minden kétséget a terhelt javára kell értékelni. Megítélése szerint a vádlott tudattartalma a halálos eredmény bekövetkezésének reális lehetőségét nem fogta át. Részint azért, mert felmerül az abortív patológias részség megállapíthatósága, azaz, hogy védenccé az ennek talaján kialakult kóros elmeállapotban követte el a terhére rótt bűncselekményt. Amennyiben kóros elmeállapot mégsem állapítható meg, úgy az ittasságot ennek ellenére is a tudattartalom mikénti értékelése szempontjából szükséges figyelembe venni, és ez kizárja azt, hogy a védenccé számolt volna a súlyosabb eredmény bekövetkeztével, ugyanis ennek talaján korlátozott volt a vádlott azon képessége, hogy felismerje a cselekményének lehetséges következményeit.

Mindezek alapján tehát a súlyosabb, életveszélyes eredményre a szándéka nem terjedt ki, illetve az nem vált bizonyíthatóvá az ügyben.

Másodlagosan - abban az esetben, amennyiben a vádlott felmentésére nem kerülhet sor - a vádlott javára jelentkező enyhítő körülményeknek adott hangot. Kiemelte rendezett életmódját, a jelentős időmúlást és a vádlott megbánását, amelyekre figyelemmel meglátása szerint a büntetés mérséklése lehet indokolt.

A vádlott a saját védelmében nem kívánt felszólalni és az utolsó szó jogával sem kívánt élni.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta.

Következésképpen alkalmazta a megfelelő kényszerítő eszközöket a vádlottal szemben, mikor tartózkodási helye a vádirat kézbesítése idején ismeretlenné vált, az elfogatóparancs kibocsátásának köszönhetően az elsőfokú eljárás a vádlott jelenléte mellett szabályosan folytatódhatott.

A bizonyítási eljárása során a Be. 296.§ (1) bekezdés a) pontjának megfelelő alkalmazásával olvasta fel az elhunyt sértett nyomozás során tett vallomását.

A Be. 96.§-a rendelkezéseinek kifogástalan értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a

tanú3 anonimitásának fenntartása - e tanú nevének a nyomozati iratok közti feltüntetése következtében - okafogyottá és értelmetlenné vált, ezért nem sérültek a tanú védelmére vonatkozó kérdéses szabályok a nevének jegyzőkönyvben és ítéletben történő rögzítésével, ezt a tanú3 sem kifogásolta.

A Be. 101.§ (2) bekezdésében írt szabályt is helyesen alkalmazva állapította meg, hogy az orvos szakértői véleménynek a sértett később - természetes eredetű megbetegedése miatt - bekövetkezett halálára vonatkozó része miért nem teszi törvénysértővé a szakvéleményt. Az ítélet 10. oldal 2 bekezdésében írt indokaival a másodfokú bíróság egyetértett, a szakvélemény kérdéses megállapítása ugyanis kívül esik a vád tárgyává tett cselekményen.

A Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjának megtartásával indokát adta a bizonyítási indítványok elutasításának és a tanú2 tanúkenti kihallgatása mellőzésének is.

Az igazságügyi elmeorvos szakértő tárgyalási meghallgatása és a véleménye kiegészítése valóban szükségtelen volt, és az igazságügyi orvosszakértő meghallgatása sem volt indokolt - különös figyelemmel a másodfokú bíróság alább, a bizonyítékok mikénti értékelésével kapcsolatos indokolása során kifejtettekre.

A tényállás továbbá a tanú2 vallomása nélkül is aggálymentesen tisztázható volt.

A felülbírálat során az ítéletábra megállapította, hogy a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat az elsőfokú bíróság feltárta, egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A törvényszék a tényállást túlnyomórészt helyesen és az iratok tartalmának megfelelően állapította meg, az csak kis részben, a Be. 351.§ (2) bekezdés b) pontja okán hiányos, e csekély megalapozatlanság azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, az alábbiak szerint:

A vádlott előéleti adatai között feltüntetett elítélést megelőzően a vádlott további 4 ízben állt korábban bíróság előtt, kizárólag lopások miatt, 2000. és 2005. között. (bírósági iratok 10. sorszáma alatti ítélet adatai)

Az ítéletben rögzített szabadságvesztés büntetésből a vádlottat 2009. augusztus 17. napján - a szabadságvesztés 2/3 részének kiállítását követően - feltételes szabadságra bocsátották, azonban azt utóbb megszüntették, és ennek folytán a fennmaradó rész 2011. november 6. és 2012. szeptember 5. napja között került végrehajtásra. (bv. értesítő, bírósági iratok 10. sorszáma)

A történeti tényállást az ítélet 2. oldal utolsó bekezdésében azzal pontosítja, hogy a cselekményre 19 óra és 19 óra 25 perc közötti - pontosabban meg nem állapítható - időben került sor.

A 3. oldal első bekezdés első mondatát követően beilleszti, hogy a vádlott az ott tartózkodó egyik személlyel azt közölte, hogy a sértettet „megölte”, amiért is a sértett szexuálisan közeledett felé.

A vádlott elmeállapotával kapcsolatos megállapítást (ítélet 3. oldal 6. bekezdés) kiegészíti azzal, hogy a vádlott nem volt alkoholfüggő, és a kóros elmeállapot egyik típusa - így tudatzavar, elmebetegség, értelmi fogyatékoság, szellemi leépülés - sem volt véleményezhető (471-473. oldal, elmeorvos szakértői vélemény).

Az így kiegészített és pontosított tényállás már mindenben megalapozott és az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét igen részletesen teljesítette.

Számot adott arról, hogy a vádlott emlékezetvesztésen alapuló vallomása ellenében a tényállást mely egyéb bizonyítékokra alapította. E körben a mérlegelése azon az elven alapult, melynek értelmében csak azon személyi bizonyítékokat fogadta el, amelyeket más bizonyítékok is alátámasztottak. Ennek következtében vetette el a sértett azon vallomását, miszerint a sérülései egy buszon elesése következtében keletkeztek, és hogy pénz sem volt nála, így értéket tőle nem vettek el. E vallomást - melynek hátterében állhatott akár a vádlott felelősségének takargatása, de éppúgy a sértett fejsérülései és demencia okán ekkorra már igencsak megromlott mentális állapota is - ugyanis cáfolta az objektív, természettudományos ismereteken nyugvó igazságügyi orvos szakértői vélemény, valamint a tanú3 és a tanú1 tanúk lényegét tekintve egybehangzó, vádlottat terhelő vallomásai, továbbá az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény, mely a vádlott emlékezetkiesésére betegségi eredetű oki szerepet egyáltalán nem igazolt, azt kizárólag védekezési taktikával magyarázta.

Ez utóbbi kapcsán az elsőfokú bíróság az elmeorvos szakértői vélemény kiegészítésével, és a szakértők meghallgatására irányuló védői indítvány elutasításával kapcsolatos indokolása során (ítélet 10. oldal 3-5. bekezdései) adott számot részletesen arról, miért nem merülhetett fel büntethetőséget kizáró kóros elmeállapot - amely a vádlott emlékezetkiesését is magyarázhatná.

Nyilvánvaló, hogy önmagában az önhibából eredő ittas állapot nem eredményezhet kóros elmeállapotot (vö. 1978. évi IV. törvény 25.§, illetve ezzel azonos tartalommal a Btk. 18.§). Az alkohollal összefüggésben részint az elsőfokú bíróság által taglalt abortív patológiás részegség okozhat a beszámítási képességre kiható tudatzavart állapotot, amely - mint ahogyan a törvényszék a vádlott alkoholfogyasztási szokásait, elkövetéskori ittas állapotát elemezve helyesen kifejtette - jelen ügyben fel sem merülhet. Ezzel az igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény is teljes összhangban áll, hiszen csekély mennyiségű alkoholfogyasztásból eredeztethető, nem éplélektani alapokon nyugvó tudatzavart állapotot - mint vitathatatlanul szakértői kompetenciába tartozó kérdést - a vádlott vizsgálata, az exploráció, a körelőzmény egyáltalán nem tárt fel.

Másrészt a súlyos alkoholizmus is eredményezhet oly fokú szellemi hanyatlást, leépülést, vagy pedig alkoholos hallucinózist (l. BH2001.352.), mely már elmeorvos szakértői szempontból is elérheti a kóros elmeállapot szintjét, és amely ily módon az 1978. évi IV. törvény 24.§-ának (jelenleg hatályos Btk. 17.§-ának) alkalmazhatóságát is felvetheti. Tekintettel azonban arra, hogy a vádlott esetén a szakvélemény kifejezetten rögzíti az alkoholfüggőség hiányát, továbbá kizárta a szellemi leépülést, akut elmezavart is, a vádlott elmeállapotát illetően semmilyen aspektusból nem maradtak fenn vitatható, hiányos vagy kétséges szakértői megállapítások, amelyek a szakértők meghallgatását vagy a szakvélemény kiegészítését tették volna indokolttá.

Ugyanakkor - pontosan a védői hivatkozás miatt, a teljesség kedvéért - a fentiek okán volt szükség az elsőfokú bíróság tényállásának a vádlott elmeállapotát tagláló részének kisebb kiegészítésére.

A bántalmazás egyes jellegzetességeit, az okozott sérüléseket az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvos szakértői vélemény (és annak kiegészítése) alapján helytállóan és pontosan állapította meg.

Arra vonatkozóan, hogy a bántalmazás mikor zajlott, az mennyi ideig tartott, kétséget kizáró bizonyítékok nem merültek fel. A tanúk közül csak a tanú3 vallomása tartalmaz iránymutató adatokat (mely szerint 19:30 órát megelőzően pár - 5 - perccel korábban érkezett a társaságuk

közelébe a vádlott), ezen kívül az OMSZ bejelentésből (nyom. ir. 317. oldal) ismert a bejelentés időpontja - azaz 19:46 óra, továbbá a rendőrség helyszínre érkezése: 20:03 óra (jelentés, nyom. ir. 53. oldal).

Mindebből pontosította a másodfokú bíróság az elkövetés lehetséges idejét, egyúttal mellőzi a 11. oldal utolsó előtti és utolsó bekezdéséből a bántalmazás időtartamára vonatkozó megállapítást is. Az ügyészi fellebbezésben írtakra figyelemmel más oldalról arra sem látott lehetőséget a másodfokú bíróság, hogy a bántalmazás elhúzódó jellegére következtesen, mert a bizonyítékok erre sem voltak elégségesek. E körülmény ugyanakkor a minősítést érdemben nem befolyásolta, jelentősége nem ennek volt ugyanis (a különös kegyetlen elkövetés vád tárgyává téve nem volt, de emellett nem is csak ebből vonható következtetés az eredmény tekintetében a vádlotti tudattartalomra).

A vádhatóság fellebbezésének indokolásával ellentétben azon körülményeket, miszerint a sértett egyedül közlekedni alig volt képes, és mentálisan is súlyosan leépült állapotban volt, tényként nem lehetett rögzíteni a tényállásban, és ekként a vádlott felelősége szempontjából is értékelhetetlenek maradtak, mégpedig a következők miatt:

A kérdéses megállapítások egy, a váddal érintett cselekmény után (2013. június 12-én), a sértett gondnokság alá helyezése kapcsán készült szakvéleményben kerültek megfogalmazásra, ezen kívül a sértett demenciájával összefüggésben rendelkezésre állt még a 2014. május 24-i háziorvosi bejelentésre utaló adatokat tartalmazó iratok, és a gyámhatósági eljárás során keletkezett iratok is. Mindezek alapján egyértelmű, hogy a sértett előrehaladott szellemi hanyatlásban szenvedett, de semmilyen, a büntetőeljárásban keletkezett bizonyíték nem igazolta, hogy erről a vádlott is tudott, vagy tudnia kellett volna, és azt sem, hogy konkrét ismeretek hiányában is azt bárkinek fel kellett volna ismernie.

A sértett kísérő nélküli tájékozódási és közlekedési/járási nehézségeit csak a bűncselekmény elkövetése utáni iratok bizonyítják, amely akár a bántalmazásával is összefügghetett, így ezt az elkövetési időre visszavetíteni nem lehet.

Végezetül a közvetett életveszélyes állapot elmaradásának okára vonatkozóan a szakértő meghallgatásának elsőbírói elmulasztása szintén nem eredményezett megalapozatlansági okot, ugyanis a közvetetten életveszélyes állapot a fejsérülések - közelebbről a koponyacsont törése - esetében közismerten, és a bíróság más, hasonló ügyeken nyugvó hivatalos tudomása szerint is az elsőfokú bíróság által is nevesített esettel (a sértett magára hagyása, eszméletvesztése, és vérvesztése eshetőségével), de leginkább a sebfertőzés következtében kialakuló szövödményekkel jellemezhető. (Az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú módszertani levele a testi sérülések és egészségkárosodások igazságügyi orvosszakértői véleményezéséről VI. pontja.)

Összességében tehát az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helyes és törvényes mérlegelésével jutott arra a következtetésre, hogy a sértett sérülései a vádlott általi - ökölrel történő - bántalmazás következtében, és csakis így keletkezhettek, és a tanúk vallomásai alapján azt is hibátlanul állapította meg, hogy a bűncselekmény elhárítására már képtelen sértettől a vádlott a bántalmazását követően legalább 10.000 forintot eltulajdonított, a bizonyítékértékelő tevékenysége az összecszerűség tekintetében is példás.

Éppen ezért a felmentést célzó - a törvényszék törvényes mérlegelését támadó - védelmi perorvoslat eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A főszabály szerinti 1978. évi IV. törvény rendelkezéseinek alkalmazása mellett is helyesen érvelt, a büntetési tételkeret bármely jellegű - így akár az alsó határ felemelésében jelentkező - súlyosbodása feltétlenül az új törvény szigorítását eredményezi, hiszen a jogalkalmazói mozgásteret szűkíti a joghátrány alkalmazásakor. Így a kifosztás büntettére figyelemmel fel sem merülhet a jelenleg hatályos Btk. alkalmazhatósága.

A minősítést illetően a törvényszék állásfoglalása a kifosztás büntette tekintetében maradéktalanul helyes volt, azonban, ami a testi sértést illeti, az ügyészi fellebbezésben foglaltak alapján jórészt a vádhatóság álláspontjával értett egyet a másodfokú bíróság.

Elsőként leszögezi a másodfokú bíróság, hogy a közvetett életveszély esetében sem zárható ki a bűncselekmény kísérlete.

Az ítélezési gyakorlat szerint nem csupán azok a sérülések életveszélyesek, amelyek közvetlen életveszéllyel járnak, hanem azok is, amelyekhez szövődményként fertőzőes, gyulladásos folyamatok társulhatnak, és így közvetett életveszélyt jelenthetnek. Ilyen sérülések lehetnek általában a testüreget megnyitó sérülések, a koponyacsont törésével járó sérülések is.

Tüzetesen kell vizsgálni a bekövetkezett sérülés helyét, valóságos súlyosságát és főként azt a körülményt, hogy a szövődmények fellépésének a veszélye - az előzmények ismeretében - mennyire ítéltető meg reálisnak.

Amennyiben ugyanis a sérülés csak a fertőződés, a szövődmények fellépésének, kialakulásának a „veszélyét” jelenti: az életveszélyt okozó testi sértés büntette befejezett alakzatának a megállapítása kizárt. (BH. 1988.383)

A teljesség kedvéért jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az eredmény bekövetkezése ilyen esetekben (szemben azokkal az esetekkel, amikor csak a pusztán véletlenül múlik a következmény elmaradása) több olyan tényezőtől függ, amelyek csak vélelmezhetők. Mint az köztudott, a közreható okok szerepe a bántalmazás és a ténylegesen bekövetkező eredmény között indifferens, ezért a jelen esetben az életveszélyes sérülés elmaradásának eredője nem bírt jelentőséggel.

A jelen ügyben az igazságügyi orvos szakértői vélemény alapján a közvetetten életveszélyes állapot kialakulásának reális lehetősége fennállott, amely eltérő adat hiányában a fertőződés, a szövődmények fellépésének, kialakulásának az absztrakt veszélyét hordozta magában.

Ezért tehát, amennyiben a vádlott tudattartalma, szándéka az eredmény tekintetében fennállt, az életveszély okozó testi sértés kísérletéért felelősséggel tarthat.

Az, hogy a vádlott előre látta, és kívánta is egyben a sértett életveszélyes sérülését, kizárható, ezért a vizsgálódás körét az eshetőleges szándék meglétére utaló elemek, tényezők határolják körül.

A testi sértés súlyosabb eredményére irányuló eshetőleges szándék esetén a bántalmazás módjából, irányából, az okozott sérülések jellegéből, azok rendbeliségéből, az erőbehatás nagyságából az elkövetőnek előre kell látnia azt, hogy a sértett a bántalmazás során súlyos, akár az életét is veszélyeztető sérüléseket szenvedhet el, azaz magatartása az életveszélyes eredmény lehetőségét hordozza, és ebbe legalább belenyugodva cselekszik.

Ebből következően, ha a testi sértésre irányuló egyenes szándék fennáll, az életveszélyes eredményre az elkövető tudatos gondatlansága akkor terjed ki, ha az életveszélyes sérülés lehetőségét ugyan előre látja, de könnyelműen bízik annak elmaradásában. Ez a luxuria, amelyet az elsőfokú bíróság is megjelölt, azonban tévesen rögzítette annak mibenlétét, ugyanis a *tőle* elvárható

figyelem és körültekintés elmulasztása - szemben az elsőfokú bíróság indokolásával (12. oldal első bekezdés) - negligencia, azaz a gondatlanság enyhébb foka. Akkor állapítható meg, ha az elkövető e figyelem elmulasztása miatt nem ismeri fel az életveszélyes sérülés pusztá lehetőségét.

Végül mindezen felül figyelemmel kell lenni a Legfelsőbb Bíróság elkövetéskor még hatályban volt 15. számú Irányelvére, és az ezzel azonos iránymutatást nyújtó jelenleg hatályos 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatban foglaltakra, melyek értelmében ittas állapotú elkövető esetén a tárgyi oldali tényezők jutnak nagyobb szerephez a tudattartalom megítélése körében és az ittasságot (az ítélet 12. oldal első bekezdésében írt, legalábbis félreérthető magyarázattal) semmiféleképpen nem lehet értékelni a javára - azaz akként, hogy az önhibából eredő alkoholos befolyásoltság akadályozta volna őt a tőle elvárható magatartás tanúsításában. Ha ez így volna, minden ittas személy csak gondatlanságért volna felelősségre vonható.

A fentieket együttesen értékelve a jelen ügy tényeivel tehát a következő megállapítások tehetők:

Az épelméjű, kóros elmeállapotban nem szenvedő, 11 osztályt elvégzett, akkor 37 éves, és ezért legalábbis átlagost elérő élettapasztalattal rendelkező vádlott és a sértett között meglévő erő- és korkülönbség, az erőbehatás mértéke, a célzott testtájék, az okozott 16 rendbeli, kizárólag a fejre ért sérülés, és a vádlott elkövetés után tett nyilatkozatai (miszerint a sértettet „kinyírta”, „megölte”) mind olyan tényezők voltak, amelyekre tekintettel a vádlottnak kétség kívül tisztában kellett lennie magatartásának következményeivel, azaz azzal, hogy ilyen jellegű bántalmazás esetén a sértettnél akár életveszélyes állapot is kialakulhat. Az eredmény tekintetében következésképpen a vádlott közel sem gondatlan volt (az életveszélyes következményhez fűződő pszichés relációt se könnyelmű bizakodás, sem pedig hanyagság nem jellemzi), arra eshetőleges szándéka szükségképpen kiterjedt.

Ezért a vádlott a testi sértés súlyosabb eredményének kísérletéért tartozik büntetőjogi felelősséggel, cselekménye az 1978. évi IV. törvény 170.§ (1) bekezdése és a (6) bekezdés I. fordulat szerint minősülő testi sértés büntettének a kísérleteként minősül.

A joghátrány alkalmazása szempontjából irányadó tényezőket az elsőfokú bíróság döntően feltárta, azokat a másodfokú bíróság a minősítés megváltozására figyelemmel egészíti ki azzal, hogy további enyhítő körülmény a kísérlet. Emellett a vádlott javára értékelte az elkövetés óta bekövetkezett időmúlást is.

Az ítélet tábla súlyosító körülményként értékelte az okozott sérülések helyéből, jellegéből és számából, az erőbehatások számából következtetve a brutális, gátlástalan és kitartó elkövetési módot is.

A testi sértés kérdéses minősített esetére a törvény szigorúbb, 2 évtől 8 évig terjedő szabadságvesztés kiszabását rendeli.

Az 1978. évi IV. törvény 97.§ (1) bekezdése szerint - figyelemmel a 85.§ (2) és (3) bekezdésére is, a vádlottra irányadó büntetési tételkeret 2 évtől 12 évig terjedő szabadságvesztés volt, melynek a törvény 83.§ (2) bekezdése szerinti középértéke 7 év.

A vádlott terhén jelentkező súlyosító körülmények számbeli és nyomatékbeli súlyára figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen választotta meg az alkalmazandó joghátrány nemét, azonban annak tartama mind a fő- mind a mellékbüntetés tekintetében az ítélet tábla álláspontja szerint enyhe, nem igazodik kellően az elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, és a vádlott személyében rejlő

társadalomra veszélyességhez. Ezért a börtönbüntetés tartamát a megváltozott, súlyosabb minősítésre is tekintettel 4 év 6 hónapra, a közügyektől eltiltást 5 évre súlyosította. A középmérték alatti büntetés kiszabására a kísérlet okán került sor.

Emellett a törvény 77/B.§ (1) bekezdés a) pontjának kötelező rendelkezése folytán a bűncselekmény elkövetéséből eredő vagyon erejéig vagyonek Kobzást is elrendelt.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozata, továbbá a járulékos kérdésekben hozott döntések törvényesek.

Az indokolást e tekintetben csak azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja az 1978. évi IV. törvény 47.§ (2) bekezdés II. fordulata szerint a büntetés $\frac{3}{4}$ részének kiállítását követően válhat esedékessé.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 24.B.391/2015/14. számú ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, pontosítva a vádlott időközben megváltozott személyi okmányának számát.

A vádlottal szemben a másodfokú eljárás során elfogatóparancs kibocsátása vált szükségessé, melynek eredményeképpen a vádlott őrizetbe vételére is sor került. Ennek szabadságvesztésbe beszámítása az 1978. évi IV. törvény 99.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a vádlott - a Be. 381.§ (1) bekezdésére figyelemmel - a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján köteles az államnak megfizetni, miután a védelmi perorvoslatok eredményre nem vezettek.

Budapest, 2016. év szeptember hó 23. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett sk.
előadó bíró

. Magócsi István sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.B.391/2015/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.5/2016/21. számú ítéletében írt változtatással 2016. év szeptember hó 23. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év szeptember hó 23. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő